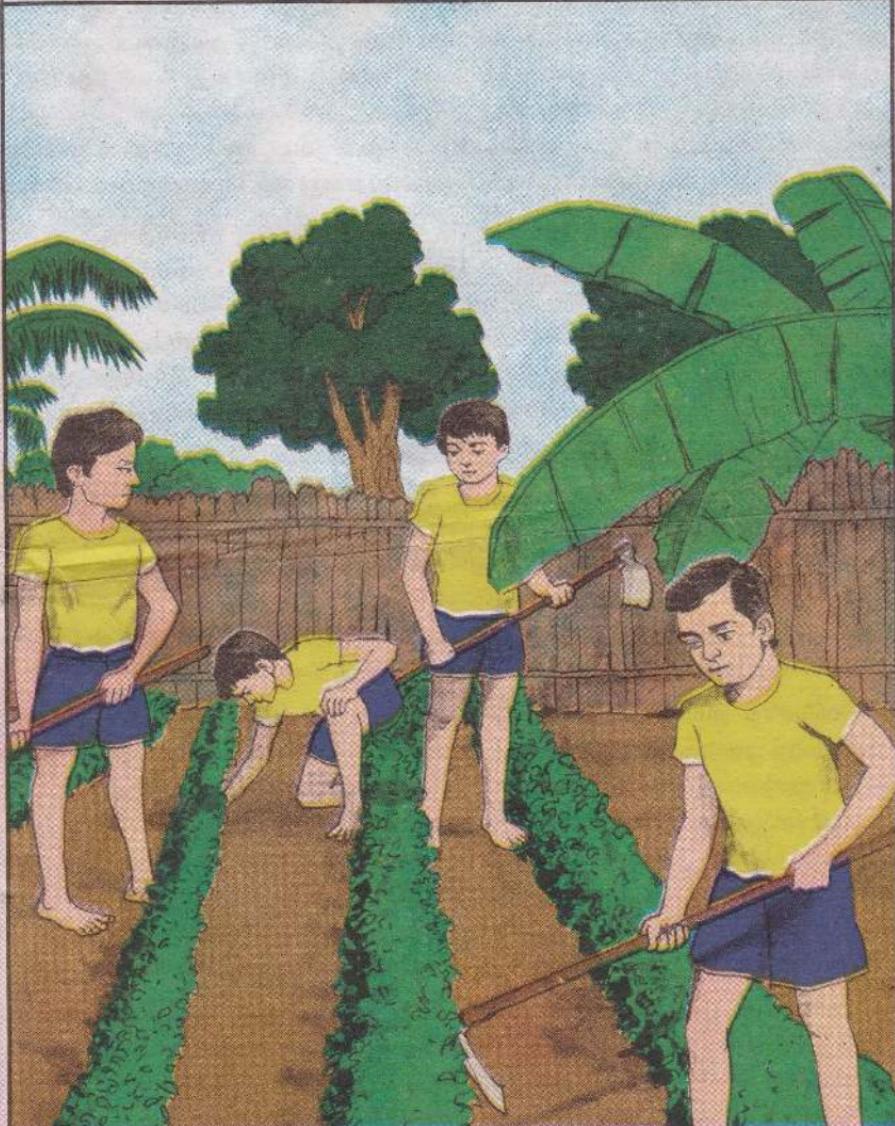

நற்கருணை விரன்

இதழ் 53

ஏப்ரல் 2006

எண் 4

தோட்ட வெகளையில் போடு

வினோத் பள்ளியில் தன் சிறு தோட்டத்தில் வேலை செய்து கொண்டிருந்தான். அவன் திடீரென நோயற்றால் மருத்துவமனையில் சேர்க்கப்பட்டான். அவனுக்கு அது ஒரு பெருத்த ஏமாற்றம். ஏனெனில், இன்னும் மூன்று வாரங்களில் மேலதிகாரி தோட்டங்களைப் பார்வை இட்டு, பரிசுவிப்பதாக இருந்தது. அந்த ஆண்டு தான் பரிசு பெறக்கூடும் என்ற நம்பிக்கை யோடிருந்தான். தினாந்தோறும் தோட்டத்தில் சிரமப்பட்டு உழைப்பான்: நிலத்தைத் தோண்டி, புதுப் புதுச் செடிகளை நட்டு, தண்ணீர் பாய்ச்சி, களையெடுத்து, உரமிடுவான். பள்ளியிலேயே தன் தோட்டம் மிகச் சிறந்ததாகக் காட்சியளிக்க வேண்டுமென்பது அவனுடைய குறிக்கோள். ஆனால் இப்பொழுதோ அவனுடைய நம்பிக்கை எல்லாம் வீணானது போல் தோன்றியது. மருத்துவமனையில் இருக்கும் வேளாயில், தன் தோட்டத்தில் களை, புல்புண்டு வளர்ந்து பூச் செடிகளைப் பாழாக்கியது அவன் மனக் கண் முன் தோன்றியது. பார்வையிடும் நாள் நெருங்க நெருங்க, இந்த ஆண்டு பரிசு பெற வாய்ப்பில்லையே என்று மிகுந்த வருத்தமடைந்தான்.

இதற்கிடையே, வினோத்தின் நண்பன் ஜானின் மனதில் நல்லதொரு யோசனை பளிச்சிட்டது. நோயின் காரணத்தால் வினோத்திற்கு வெற்றி வாய்ப்பு பறிபோகக் கூடாது என்று ஜான் கருதினான். மற்ற பையன்களிடம் அதைப்பற்றிப் பேசினான். இறுதியில் அனைவரும் ஒரு முடிவுக்கு வந்தனர். பார்வையிடும் நாள்வரை, ஒவ்வொருவரும் சிறிது நேரம் ஒதுக்கி, முறைப்படி வினோத்தின் தோட்டத்தைப் பராமரிக்க வேண்டுமென்று. அதன்படி அவரவர் தன் தோட்டத்தைப் பராமரிக்கும்போது, வினோத்தின் தோட்டத்தையும் பராமரித்தனர்.

இறுதியில் பார்வையிடும் நாள் வந்தது. வினோத் இன்னும் மருத்துவமனையில்தான் இருந்தான். பெருத்த ஏமாற்றத்தோடிருந்த அவன் இவ்வாறு கற்பனை செய்து கொண்டிருந்தான்: என் தோட்டத்தில் களை, புல் பூண்டுகள் நிறைந்திருக்கும். மேலதிகாரி எல்லாத் தோட்டங்களையும் சுற்றிப் பார்வையிடுவார். என் தோட்டத்திற்கு வந்ததும் “யாருடைய தோட்டம் இது? இவ்வளவு மோசமாகக் களைகள் நிறைந்திருக்கின்றன?” என்று, கேட்பார். வினோத்தின் தோட்டம் என்று ஒரு பையன் கூறுவதுபோல் அவன் காதுகளில் ஒலித்தது. மற்ற பையன்களை விட எவ்வளவு சிரமப்பட்டு உழைத்தேன். இறுதியில் இந்த நிலைக்கா நான் ஆளாக வேண்டும்!

வினோத் இவ்வாறு கற்பனையில் ஆழ்ந்து, கவலையோடிருக்கும்போது, அவன் படுத்திருந்த அறைக் கதவு திறக்கப்பட்டது. பள்ளி மேலதிகாரி ஒரு சில பையன்களோடு உள்ளே நுழைந்தார். அவர் வினோத்திடம், “உன்னைப் பாராட்டுவதற்கு வந்துள்ளோம். இந்த ஆண்டு தோட்டத்தை நல்ல முறையில் வைத்திருந்ததற்காக உள்க்குத் தான் பரிசு என்று முடிவு செய்யப்பட்டுள்ளது” என்றார் மேலதிகாரி. “என்ன ஆக்சரியம்! எனக்கா பரிசு!” என்று கண்களை அகல விரித்தவாறு வினவினான் வினோத். “ஆம், உனக்குத்தான்!” என்றார் மேலதிகாரி. “ஆனால் களைகள் நிறைந்து இருக்குமே!” – “இன்று காலை நான் பார்வையிடும்போது களை எதுவுமே இல்லை.” – “அது எப்படி! ஒன்றும் புரியவில்லையே!”

ஜான் கண்ணைச் சிபிட்டியவாறு வினோத்திடம்: “அதெல்லாம் சரி, வினோத், நீ பரிசு பெற்றது பற்றி நாங்கள் அனைவரும் மகிழ்ச்சி அடைகிறோம். எங்கள் அனைவரையுமில்லை நீ தான் மிகவும் சிரமப்பட்டு உழைத்தாய். எனவே நீ தான் பரிசுக்குரியவன் என்பதைக் கடவுள் உணர்ந்து, உன் தோட்டத்தில் களைகளே முளைக்காமல் அவர் பார்த்துக்கொண்டார்.” என்றான். மேலதிகாரி குறுக்கிட்டு, “ஜான் கூறுவது சரி என்று நினைக்கிறேன்; கடவுள் தமக்கு உதவிபுரிய சில மனிதக் கரங்களைக் கொண்டிருந்தார் என்று நம்புகிறேன்” என்றார். வினோத் மகிழ்ச்சியால் உற்சாகமடைந்து, விரைவில் குணம்பெற்று வீடு திரும்பினான்.

போர் வீரர்கள் கதவைந்

தட்டினார்கள்.

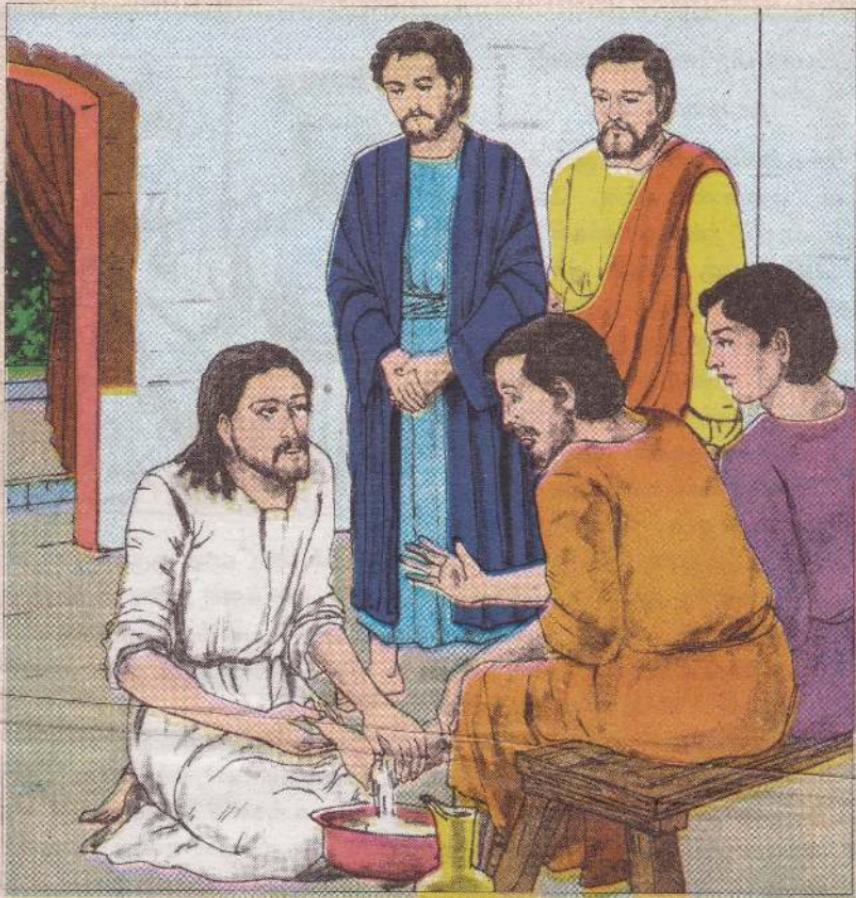
‘மாக் சிமினியன்’ என்னும் உரோம் நாட்டின் மன்னன் மிகக் கொடுமை வாய்ந்தவன்; பல நல்ல மனிதர்கள் கொலை செய்யப்படுவதற்கு அவன் காரணமாய் இருந்தான். ஒரு சமயம் ஆசியாவிலுள்ள ஒரு நகரைச் சார்ந்த ஒரு புனித குருவான வரைத் தேடிக் கண்டுபிடித்து, சிறையில் அடைக்குமாறு, அந்த மன்னன் போர் வீரர்களை அனுப்பி வைத்தான். தேடி அலைந்த பின்னர் மிகவும் களைப்பாய் இருந்ததால் ஒரு வீட்டின் கதவைத் தட்டி, கொஞ்சம் உணவு கொடுக்குமாறு கெஞ்சிக் கேட்டனர். ஆனால், அவர்கள் தேடி வந்த குருவானவருடைய வீடு அதுதான் என்பது அவர்களுக்குத் தெரியாது. அவர் அவர்களை அன்புடன் வரவேற்று, அமரச் செய்து தன்னிடம் இருந்த உணவைப் பரியாறி நன்கு உபசரித்தார். உணவு உண்டு முடிந்ததும் தாங்கள் வந்த காரணத்தைக் கூறினர்: “இந் நகரைச் சார்ந்த குருவானவரைக் கைதுசெய்ய நாங்கள் வந்துள்ளோம். அவர் எங்கு தங்கி இருக்கிறார்?” “இங்கே உங்கள் முன்னால் இருப்பவர்தான் அவர்” என்று பதிலளித்தார் குருவானவர். அவரின் தாராள உள்ளத்திற்கு நன்றிக்கடன் பட்டவர்களாய், “எங்களிடம் எத்துணை அன்பு காட்டியினர்கள்! நீங்கள் உண்மையிலேயே நல்லவர். உங்களை நாங்கள் ஒருபோதும் கைது செய்யாட்டோம். உங்களைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை என்று மன்னனிடம் கூறிவிடுகிறோம்” என்றார்கள். “ஒரு பொய்க்கு உடந்தையாய் இருந்து தன் உயிரைக் காப்பாற்றிக்கொள்வதை இறைவன் தடைசெய்கிறார். நீங்கள் ஒரு பொய் சொல்லி இறைவனை மனம் நோக்க செய்வதைவிட நான் ஆயிரம் முறை சாவது மேல்” என்று கூறி அவர்களிடம் தன்னைக் கையளிக்கவே, அவர்கள் அவரைக் கிறைக்கு இட்டுக் கொள்ளனர்.

குருவானவர் எத்துணை பாராட்டுக்குரியவர்! பொய் சொல்லுவதன் மட்டில் எத்துணை பயம், வெறுப்பு கொண்டிருந்தாரெனில், அவரது உயிரைக் காப்பாற்றுவதற்குக் கூட மற்றவர்கள் பொய்சொல்லுவதையும் அவர் அனுமதிக்க விரும்பவில்லை.

பாதங்களைக் கழுவுகிறார்

நம் ஆண்டவர் பெரிய வெள்ளிக் கிழமை சிலுவையில் அறையுண்டு இறந்தார். அதற்கு முந்திய நாள் மாலையில் தம் தொண்டர்களோடு தமது இறுதிப் பாஸ்கா விழாவைக் கொண்டாடினார். அவர்கள் விருந்துண்ண அமர்ந்தபோது நம் ஆண்டவர் இருக்கையில் இருந்து எழுந்து தமது மேலாடையைக் களைந்துவிட்டுத் துண்டு ஒன்றை

இடுப்பில் கட்டிக் கொண்டார். பின்னர் ஒரு பாத்திரத்தில் தண்ணீர் எடுத்துத் தம் தொண்டர்களின் கால்களைக் கழுவத் தொடங்கினார். ஓவ்வொருவராக அவர் கழுவத் தொடங்கினார். தொண்டர்கள் திகைத்துவிட்டனர்.

பின்பு எழுந்து அமர்ந்து; “நான் என்ன செய்தேன் என்பதைக் கண்டீர்கள் அல்லவா? என்னை நீங்கள் போதகர் என்கிறீர்கள், ஆண்டவர் என்கிறீர்கள். அவை உண்மைதாம். உங்கள் ஆண்டவரும் போதகரும் ஆகிய நான் இதை உங்களுக்கு ஒரு முன்மாதிரி காட்டவே செய்தேன். நான் செய்ததைப் போல நீங்களும் செய்யுங்கள்” என்றார்.

இறைமகனான இயேசு, கடவுளோடு கடவுளானவர், படைப்பில் ஒரு துரும்புக்கு ஒப்பான மனிதனை எவ்வளவு நேசிக்கிறார் என்பதை இப்படி அடிமை போன்று பணிவிடை செய்து வெளிப்படுத்தினார்! ஏன், தமது உயிரையே மனிதனுக்காகத் தியாகம் செய்தார்.

(தூராகும்)

அழகை பாஸ்கர்

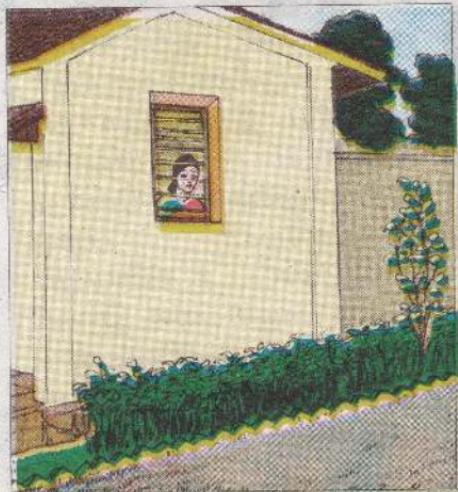
நித்திரையற்ற இரவு (7)

புஷ்பா தான் பறித்த அழகான சிவப்பு ரோசா மலர்களைக் கையிலேந்திய வண்ணம் வீடு திரும்பினாள். இதற்கு முன்னதாக ஒரு பொழுதும் ரோசா மலர்கள் அவ்வளவு சிவப்பாகத் தோன்றினதில்லை. அதற்குக் காரணம் ஏதேனும் உண்டோ! ஒரு வேளை... விரைவில் கொலை எதுவும் நடக்கப் போகிறதோ... இராத்தத்திற்கு அறிகுறிதான் சிவப்போ! இல்லை... அத்தகைய சம்பவம் எதுவும் நிகழாது என்று தன்னைத் தானே தேற்றிக் கொண்டு மலர்களை தேவ அன்னையின் கருபத்தின் முன் வைத்து இராச் செபம் சொன்னாள். பின்னர் நித்திரைக்குச் சென்றாள். ஆனால் தூக்கம் வரவில்லை. ரோசாக் செடியின் பக்கத்தில் தன் சகோதரன் கேட்ட கேள்விகளெல்லாம் ஓன்றங்பின் ஒன்றாய் அவள் மனக்கண்முன் தோன்றின. “அத்தகைய கேள்விகள் எதற்கு? தீயச் செயல் புரியத் திட்டமிடுகின்றானோ!” அதைப் பற்றி எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு அதிகமாய்ச் சிந்தித்தானோ, அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு அவனது திட்டம் அவனுக்குத் தெளிவாயிற்று. தன் ஏசமானன் ரோடாவை கொலை செய்யவதற்கு, பாஸ்கர் தன் உதவியை எதிர்பார்ப்பதை உணர்ந்தான்.

அவனது உடல் நடுங்கியது. “முடியாது பாஸ்கர்! என் அன்பு ராணியின் தந்தையை நீ கொலை செய்ய அனுமதிக்கமாட்டேன். இரவு முழுவதும் கண் விழித்துக் காத்திருப்பேன்.

அவரைக் காப்பாற்றுவதற்கு என் உயிரைக் கூடத் தியாகம் செய்யத் தயார்” என்று தனக்குள்ளே சபதமிட்டாள். அந்த நோத்தில் நாய் குரைக்கும் சப்தம் கேட்டது. புஷ்பா படுக்கையை விட்டு எழுந்தாள். ஆனால் விரைவில் நாய் குரைக்கும் சப்தம் ஓய்ந்து, அமைதி நிலவியது. அவன் சன்னல் வழியே வெளியே எட்டிப் பார்த்தாள். சந்தேகப்படும் அளவுக்கு ஒன்றும் காணவில்லை. ஆனால் சில நிமிடங்களுக்குப் பின் ஒரு மனிதன் பாம்பைப்போல் தன் குடிசையை நோக்கி தரையோடு தரையாய் நகர்ந்து வருவதைக் கண்டாள்.

(தொடர்கும்)

புஞ்சூர் மரிய வியான்னி

53 அடுத்த ஆண்டு பிப்ரவரி மாதம் 4ஆம் நாள் மறை மாவட்ட முதன்மைக் குரு தந்தை கூர்பான் தந்தை ஜானேஸ் சந்திக்க வந்தார். “தந்தையே நீர் எகுவியை விட்டுச் செல்ல வேண்டும்” என்றார். தந்தை ஜான் “உங்கள் விருப்பம்” என்றார். “நீர் தோழம்பில் உள்ள ஆர்ஸ் நகருக்குப் பஸ்குத் தந்தையாகச் செல்கிறீர். அது வறிய பஸ்கு. கடவுளிடம் அன்பு கொண்ட வர்கள் மிகக் குறைவு. வேறு சிக்கல்களும் இருக்கலாம். ஆனால் நீங்கள் அவர்களுக்கு ஆண்டவரை அன்பு செய்யக் கற்றுக் கொடுங்கள்” என்றார்.

பிப்ரவரி 7ஆம் நாள் அங்கிருந்து பிபோஸ்ட் என்ற பெண்மணியுடன் ஜான் ஆர்ஸை நோக்கிக் கிடம்பினார்.

54 ஆர்ஸை நெருங்கியதும் அந்துவரன் கீவர என்ற ஒரு இடைச் சிறுவனிடம் வழி கேட்டுச் சென்றார். ஊர் கண்ணில் பட்டது. கோயிலைச் சுற்றிச் சில வீடுகளைக் கண்டதும், மண்டியிட்டு

இறைவனிடம் உருக்கயாக வேண்டினார். இறை உந்துதலால் “இந்த ஊரில் இனி வருகிறவர்களுக்குப் போதிய இடம் இராது” என்றார்! முதலில் கோயிலுக்குள் சென்று தொழுகிறார். பிறகு பிபோஸ்ட் உதவியுடன் தன் பொருள்களை இறக்கி வைக்கிறார். இனிமேல் அவர் இந்த உலகிற்கு ஆர்ஸின் குரு கூரேதாஸ் ஆவார்.

55 லியோனுக்கு வடக்கே ஏற்குறைய பேர் சி.மி. தூரத்தில் இருந்த சிறிய நகரம் ஆர்ஸ். அறுபது குடும்பங்கள் உடைய அந்த ஊரினர் பெரும்பாலும் சிறு விவசாயிகள். புரட்சியில் ஆர்ஸின் கோயில் புரட்சி யாளர்க்குச் சந்திப்புக் கூடமாக இருந்தது. அதனால் விசுவாசம் பெரும்பாலான வர்களிடம் மிகவும் தளர்ந்து போயிருந்தது. ஒரு சில குடும்பங்களில் மட்டும் அது

சடர் விட்டது. அவர்களுள் மாண்பிசன் மேயர், சினியர் குடும்பத்தினர், வசாக்னிஸ் ஆகியோர் அடங்குவர். மிஸ் ஆர்ஸ் என்ற பெயருடன் விளங்கிய புகழ்பிக்க டெஸ் காரட்ஸ் அத்தகையவர் ஆவார்.

56 டெஸ் காரட்ஸ் பல சாய்வு நாற்காலிகள், இருக்கைகள், அழகங், வசதியான படுக்கை முதலியவற்றை முன்பிருந்த பஸ்குத் தந்தைக்குத் தந்திருந்தாள். தந்தை ஜான் அவற்றையெல்லாம் அவரிடமே தீரும்பித் தந்து விட்டார். “அனைத் தையும் என்னிடமே தந்து விட்டங்களே, எப்படிஉறங்கு வீர்கள்?” என்று கேட்ட போது, “கவலை வேண்டாம். எனக்கு வேண்டிய எல்லா வற்றையும் நான் கொண்டு வந்திருக்கிறேன்” என்றார். அதைப்படியாகக் கிடந்த வசதியானவற்றை எல்லாம் காலி செய்த பிறகு தந்தை ஜான் மிகவும் மகிழ்ந்தார்.

மீண்டும் ஒளியில்

சிறுமிகள் மூவரும் இருண்ட சூங்கப் பாதையிலிருந்து வெளியே வந்தததும், முகாமைக் கண்டு மகிழ்ச்சி அடைந்தனர். நீயும் இருள் அடங்க, குளிர் மிகுந்த, அச்சம் நிறைந்த பாதை வழியாக கடந்து செல்ல வேண்டி இருக்கும் உன் உற்ற நண்பன் உன்னைவிட்டுப் பிரிந்ததால் நீ வருத்தம் அடையவாம்; பள்ளிச் சுற்றுலாவில் கலந்துகொள்ள முடியாததால் ஏமாற்றம் அடையவாம். உன் தோழன் உன்னைத் தரக் குறைவாய்ப் பேசிவிட்டதால் உன் மனது புண் படலாம்; தேர்லில் அதிக மதிப்பெண்கள் பெறாததால் ஏமாற்றம் அடைந்திருக்கலாம்.

இவ்வேளைகளில் மனக் கலக்கத்திற்கோ, வருத்தத்திற்கோ, அதைரியத்துக்கோ ஒரு போதும் இடம் கொடுக்காதே. மனம் தளராதே. மாறாக அம்முன்று சிறுமிகளைப்போல், இறைவனின் வல்வழையிதழும் அன்பின்மீதும் நீ கொண்டுள்ள நம்பிக்கையை உணர்த்தும் அன்புப் பாடல்களைப் பாடு. இருளில் பாடும்போது உன் இதயம் மேலே எழும்பும். உனக்குத் தைரியம், ஒளி, நம்பிக்கை ஏற்படும். நீ நினைப்பதைவிட விரைவிலே அவ்வாறு நிகழும்.

பாதை எவ்வளவு இருட்டாயிருந்தாலும் பாவாயில்லை. சூங்கப் பாதைக்கும் முடிவு உண்டு. அதற்கப்பால் இறைவனின் ஒளியமைமும், அவரது வான்லீட்டின் நித்திய மகிழ்வும் காத்திருக்கின்றன என்பது உங்கள் நினைவிலிருக்கட்டும். எனவே தொடர்ந்து பாடு!

**Edited & Published by Rev.Fr.M.S.Savariraj, S.J., and Printed at
St.Mary's Press, Beschi College, P.B.No.90, Dindigul - 624 001, Tamil Nadu**

Price: 50 p only. Cum Permissu Superiorum

Registered with the Registrar of Newspapers for India under No. 1316/57

REGISTERED TN / SR / DDL - 225 / 2006 - 2008

Licensed to Post without Prepayment - TN/WPP - 62/SR/2006 - 2008